

כל המתים המינים
לכרם הבית עובר בעשה אין לי אלא בעשה
בלא העשה מנין ת"ל יודבר ה' אל משה
לאמר לימד על כל הפרשה כולה שהיא בלא
תעשה דברי רבי יהודה *אמר לו רבי לבר
קפרא מאי משמע אמר לו דכתיב לאמר לא
נאמר בדברים

דרש בר קפרא רגון
לא עלתה בידו אלא רגונוא ולאדם שוב
מטעמיים אותו מפרי מעשיו ובל שאינו לא
במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ לא
הנאה מכונו שנאמר *ובמושב לצים לא
ישב מושבו מושב לצים

דור : מור : שנאמר ובמושב לים לא ישב ויהי שקט בחלם חלם
מה יתקן אם לא בלענת :

גרייט דין ג

דרין

נפקי על בית גנא דין לנאח הגנאלין
ולא אומניה לבר קפרא לפי שהיה חס
בדוק ומתירא במה יעשה שום דבר
שיחוק . [אמר בר קפרא לרבי אם
לעוברי ראונו מספיע לו טובה כל כך
לעושי ראונו וכו' שהיה מננה על שלא
זמנו : לעושי ראונו : מספיע לו צערה
טובה כל כך וכו' שהחזיל לספר בשבתי
בשביל שזמנו : דכל גרויט דבעינא
בתיא מדה שפירא [חק] : דיקולא
רבה : כל גדול : שחיהה בטופרא : עה
אורי צפא כדי שלא ילכו הסטין מהוך
וקבי סל : ובהפיה על רישיה : הסו
על רחשו : ליכול לו מר : ימדוד : חיטו
דכשיא : שהלויין כלומר שאתה חיילי
ולבדיותה קאמר : בריקודא דאבוך
שירק חביך לפני כשאתה : ובקורקני
דחאך : שפירא חמך מקרקרת ומומרת :
מאי הועצא : דכתיב נבי מסב זכור :
[תרבי לי גלא : תמונ לי הטוס] :
גמלא : כל קטן : תועה אתה זה :
שמית מסככי אשה והולך אלל זכר :
מאי תבל : דכתיב נבי אשה הרבנת

לצמיה : תבלין יש בה : בתמיה : מי
שניא דהא ביהא מכליה ביאות : כלומר
היך מנחם בן מניה ליק אלל הצמיה :
זו מה היא : לשון ספק : שאלו יודע
ממי מהעברת : [לא יכול בן אלעשה
למסבל : כל אותן זיוותא של רבי לפי
שהיה עשיר גדול ולא היה יכול לראות

זיוותא דחמיו : מאי בן אלעשה : רלומר מנין דהיה עשיר : פיור
משותיו : שהיה נטון ממון גדול לספר שהיה מספר לו : כתגלתא של סקן
גדול : תספורת יחידה : שאלו כמותה] :

בדיקא

עביד ליה הלולא לר"ש בריה כתב על בית גנא וכו' : לא הכיר
מי הוא הכותב וצטפת ע"י ולא אומניה
לבר קפרא כתב על בית גנא וכו' וקאי
על בר קפרא שהיה היה טחב על עלמו
כן שבהלולא גדולה כותב שהלולא רבי לא
אומניה לבר קפרא לביית גנא פירש הר"ן
לשערה שאלוין ויונה גלה לפרש
כמשמעו שהלולא בן על בית החמיה דבני
וק"ל : אה לעוברי ראונו כך וכו' : חיט
דומה כפרש"י שהיה מננה כך על שלא
זמנו אלל שהגלה דמעיקרא נמי כוונתו
לשח וע"פ מ"ש שיש אדם שזוכה לב'
שולחנתא לשח"ו ולשח"ו כמו רבי וחביריו
יש דיקוס שאין זוכין רק לשח"ו אלל
הרשעים שאין זוכין רק לשח"ו אחר
שבשח"ו וזוה אמר ברמו מעיקרא חס
לעוברי ראונו צערה"ו כך כמו לעושי ראונו
חס רבי וחביריו כ"ש שהיה לעושי ראונו
כך צערה"ו שבו יוכו עושי ראונו ע"י
מעוברי ראונו ולפי שהם לא הבינו כוונתו
פירש דבריו אחר כך כך לעושי ראונו
צערה"ו וכו' ודו"ק : אריא פורענותה
וכו' : רבי בעל יסורין הוא וכל שני
יסורי רבי לא חלעריך עלמך למטרע
כדאמר פרק השועלים ובר קפרא ודלי
דכוס ידע זה הלל דכוס סבר ע"י שימתו
יזכה לשח"ו כדחמיו בתענית ס"ל הקך
בני עלמא דלתי יחיה דלתי בדימי כו' :
שקל דקלא רבה וכו' : דרך בדיחותא
וסתפיה על רישיה וכו' : שלא יכירו רבי
כמו ששעין בפירוש דהחזר פרק הלך
נבי אחו לויאל דקארי סוף הרישיה שלא
יכירו ישעיה ורבי ודלי הכירו בקולו ולאמר
ליה דרך בדיחותא ללו אהרתך דלא
בדדן וכו' ואלו לך עלי אלל נ"י גרוי
חיטי שאתה שהבשתי לך בשכר שלא
בדדן כי אתה הבדיחתי והבשתי לו בר
קפרא ג"כ דרך בדיחותא שאין אני מבקש
ממך שכר זה כלל אלל חטין שהלולא
ממני : מאי הועצא וכו' : כמותה עבירות

עין יעקב
אלל אם לעוברי ראונו כך לעושי ראונו
על אהת כמא וכמה וכו' : לפי פירש"י מהלולא המה הלל
שחביריו כו' ליישב מהלולא זה נטון בשכרי שנות יעקב אלל קאי ע"י וכלן הכותב חס
קחו כקור נמך כי רבי לא אומניה לבר קפרא כדי שלא יתקן כותב הלולא ובר קפרא
אל דמיה לכתף אף כותב כו' כי אם לעוברי ראונו כך לעושי ראונו ע"י שימתו
כסף חטות עיין כס בפירוש הרי"ף ופירש דמיון רבי הרי"ף פירענות : גמלא :
כא דלא עלמו בשאר התיא והמורא לפי שרבי חס מקודם ניהר שרבי קרא רבי
קדום וכל מקום שאתה מולא קדום נדר עוה וביקר הסחוק וקלות רלס מגילין לעוה
ורבי גיין מהל על בני דורו לכן סחוק הסחוק ע"י קלס החמיון והשח"ו זה חס ליתן
על חכמים גרוי דחשוי ע"י מ' יום של נתיב חזרה דכתיב כו' בעיור חסין ירלתי
קחו כקור נמך כי רבי לא אומניה לבר קפרא כדי שלא יתקן כותב הלולא ובר קפרא
אל דמיה לכתף אף כותב כו' כי אם לעוברי ראונו כך לעושי ראונו ע"י שימתו
כסף חטות עיין כס בפירוש הרי"ף ופירש דמיון רבי הרי"ף פירענות : גמלא :
כא דלא עלמו בשאר התיא והמורא לפי שרבי חס מקודם ניהר שרבי קרא רבי
קדום וכל מקום שאתה מולא קדום נדר עוה וביקר הסחוק וקלות רלס מגילין לעוה
ורבי גיין מהל על בני דורו לכן סחוק הסחוק ע"י קלס החמיון והשח"ו זה חס ליתן
על חכמים גרוי דחשוי ע"י מ' יום של נתיב חזרה דכתיב כו' בעיור חסין ירלתי
קחו כקור נמך כי רבי לא אומניה לבר קפרא כדי שלא יתקן כותב הלולא ובר קפרא
אל דמיה לכתף אף כותב כו' כי אם לעוברי ראונו כך לעושי ראונו ע"י שימתו
כסף חטות עיין כס בפירוש הרי"ף ופירש דמיון רבי הרי"ף פירענות : גמלא :
כא דלא עלמו בשאר התיא והמורא לפי שרבי חס מקודם ניהר שרבי קרא רבי
קדום וכל מקום שאתה מולא קדום נדר עוה וביקר הסחוק וקלות רלס מגילין לעוה

כתיב צמיה לשון תועבה אלל רה"ק דכל עריות שנאמר כתיב לא כתיב תועבה אלל במשכב זכור בין בזהררה בפרשת אחרי ובין בניתה
בפרשת קדושים לומר לך במשכב זכור תיעה אתה זה אלל בהלל ליכא לפרושי הכי דהא בלתי נמי כתיב בפרשת קדושים הכל עשו וכו' וי"ל דנבי ערות כלתי
איכא לפרושי משעין בלליל זרע האב וזרע הבן כפרש"י בחומש מנח"ל כ"כ בני אשה הנרבעת מהבמהה לויכא לפרושי הכי קאמר הבלין יש בה וכו' וכן צומה
בערוה מתה נמי מילוי האי ליטנא נבי ערות אשה ובהה בין בזהררה בפרשת אחרי בין בניתה בפרשת קדושים אלל דלויכא לפרושי החס כפשוטו כתרנושו
שלא העליון אלל האו קרא דומלחה הארץ ומה דלא חיירי בנתיון ללוטור אלל כשפחה בתיור כדמפרש בימיה בתיא הבא על נשים הרבה וכו' כפירוש רש"י
וקרא מפורש הכי ולא תזנה הארץ שהסור גם צטפא בתיור נשים בהרבה מקומות שלא תזנה ע"י כשולין הללו הארץ שהיה הארץ מלאה ומה דהבא ליכא
לפרושי שנת העליון דהא בזהררה חיירי ומש"ה קאמר מהי ומה דכתיב הכי וקאמר דו מה היא דבא לירי כסף ממזרות הכי מפרש ליה רבא בפרק האלן

מאביס לוחר ולפר משתיס כדאמרין
כפ"ק דפסחים שלישיית מאלל יורשים
ופירש רש"י בדבר שלא עמלו זו ואמרין
פרק כשיי הדס מי שהניח לו לביו מעות
ורולא לבדס שמתים צבלי זכויות וישכור
פועלים וכו' ולכך נקרא בן אלעשה ע"ש

רבי עבד ליה הלולא לר"ש בריה ולא
אומניה לבר קפרא כתב על בית
גנא כ"ד אלפין רבואין דיגריין נפקי על בית גנא
דין ולא אומניה לבר קפרא אמר [להון] [ליה]
אם לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאבו אומניה
אמר לעושי רצונו בעולם הזה כך לעולם הבא
על אחת כמה וכמה : יומא דמחיק"ו ביה רבי
אתיא פורענותא בעלמא א"ל לבר קפרא לא
חברון איהיבנא לך ארבעין גרוי חיטי א"ל ליחוי
מר [דף נא ע"א] דבכל גרוי דבעינא שקולנא
שקל דיקולא רבה שחיהה בכופרא וסחפיה על
רישיה ואול וא"ל ליכול לי מר ארבעין גרוי
חיטי דרשינן כך אחיך רבי א"ל לאו אהרתך
דלא חברון א"ל חיטי דרשינן קא נסיבנא : אמר
לה בר קפרא לברתיה דרבי למה שתינא המרא
בריקודא דאבוך ובקורקני דאמך :

לש שם בן אלעשה חתניה דרבי הוא ועשיר
גדול היה [ומטא] [אומניה] לבי הלולא
דר"ש בר רבי א"ל בר קפרא לרבי מאי [ויקרא כ]
תועבת כל דא"ל רבי דהכי היא תועבה אקשיה
בר קפרא : א"ל [רבי] פריש את א"ל תתי דביתהו

תרמי לי נפלא אתיא רמיא ליה א"ל לרבי קוסרקוד לי ואומר לך הכי
תועבה תועה אתה בה : לבסא ארדינא א"ל מאי [ש"י] תבל א"ל בענינא קדמאה
א"ל עביד לי דאימר לך עביד א"ל תבל הוא תבלין יש בה מי שניא דהא ביאה
מכלתין ביאות : וכאי [ש"י] זכה א"ל עביד וכו' א"ל יו מה היא לא יכול בן
אלעשה למסבל [קב] ונפק הוא ואנתתיה כותבן :

מאי בן אלעשה דתניא *לא לתנם פיור בן
אלעשה את מעותיו אלא להראות בהן
תספורת של כ"ג דכתיב [יחזקאל מו] כסום יכסמו
את ראשיהם תנא כעין לולנית מאי לולנית
א"ר יהודה תספורתא יחידתא ה"ד אמר רבא
ראשו של זה בצד עיקרו של זה והיינו תספורת
של כהן גדול : מהר"ל

ק"י ראה כי לכך אמר בר
קפרא אלו ג' דברים
להודיע כי התאווה
הגופנית כמו הזנות
והשכרות ושאר תאות
הגוף אין בהם ממש כלל,
ובא לומר שהיה שעת
משתה ולא ימשך תאדם
אחר תאות הגוף ביותר
רק לשמוח בדבר מצוה

כתיב צמיה לשון תועבה אלל רה"ק דכל עריות שנאמר כתיב לא כתיב תועבה אלל במשכב זכור בין בזהררה בפרשת אחרי ובין בניתה
בפרשת קדושים לומר לך במשכב זכור תיעה אתה זה אלל בהלל ליכא לפרושי הכי דהא בלתי נמי כתיב בפרשת קדושים הכל עשו וכו' וי"ל דנבי ערות כלתי
איכא לפרושי משעין בלליל זרע האב וזרע הבן כפרש"י בחומש מנח"ל כ"כ בני אשה הנרבעת מהבמהה לויכא לפרושי הכי קאמר הבלין יש בה וכו' וכן צומה
בערוה מתה נמי מילוי האי ליטנא נבי ערות אשה ובהה בין בזהררה בפרשת אחרי בין בניתה בפרשת קדושים אלל דלויכא לפרושי החס כפשוטו כתרנושו
שלא העליון אלל האו קרא דומלחה הארץ ומה דלא חיירי בנתיון ללוטור אלל כשפחה בתיור כדמפרש בימיה בתיא הבא על נשים הרבה וכו' כפירוש רש"י
וקרא מפורש הכי ולא תזנה הארץ שהסור גם צטפא בתיור נשים בהרבה מקומות שלא תזנה ע"י כשולין הללו הארץ שהיה הארץ מלאה ומה דהבא ליכא
לפרושי שנת העליון דהא בזהררה חיירי ומש"ה קאמר מהי ומה דכתיב הכי וקאמר דו מה היא דבא לירי כסף ממזרות הכי מפרש ליה רבא בפרק האלן

מאי בן אלעשה דתניא לא להנס פיור וכו' לפרש"י דחוק דמאי חולמא
ליה הך ברייתא מסך עובדא דלילי דקאמר ביה ביהדי בן אלעשה התניא דר'
הוא ושעיר גדול ה"ר הרלה לפרש דה"ק מאי בן אלעשה חס עשיר גדול היה
למה נקרא ע"ש לביו בן אלעשה ולא על שם עלמו וקאמר דתניא לא להנס
פיור בן אלעשה וכו' דהך הירושסי עושר

עיונים, ביאורים, רעיונות ונשגבים, מהם להלחם הלכות לתורה וירוש, מהן ועל פי דברי רבותינו גדולי הדורות

מדרש קהלת פר' א פס' ג רבה

רבי עשה סעודת משתה בנו קרא רבי לכל רבנו ואינשי למקרי בר קפרא אול וכתב על תרעא אחר כל שמקתה מנת ומה יתרון לשמקתה אמר מאן עבד לן הקרא אמרו בר קפרא דאנשיתון למיקרי ליה לגרמיה הפניה הוא אול ועבד אריסטון אוקדון וקרא לכל רבנו וקרא ליה לבר קפרא ועל כל תבשיל ותבשיל הנה מניח קדמיהון הנה אמר עליה תלת מאה מתליון על הדין תעלה והנה צריב להון והנה תבשילא צנין ולא טעמין ליה והנה רבי אמר למשומשומיהי למה תבשיליגון עליון ונפקון ולא טעמין מידי אמרין ליה בגין חד סב דתיבי תמן וכיון דתבשילא עליל הוא אמר תלת מאה מתליון ביהדין תעלה בגין בן תבשילא צנין ולא טעמין מידי סליק לגביה אמר ליה למה את עבדי בן שביק אריסטון דיקליון אמר לו לא תהא סבור דבגין מגיסף איתת אלא בגין דלא צווחת לי עם תבירי לא בן אמר שלמה 'מה יתרון לאדם וגו' מאחר שדור הולך ודור בא מן הפנינים דין לדון עבדין שלמא אמר אבא בר קפרא לרבי ומה פעולם הנה שאינו שלף השפיץ לך הקדוש ברוך הוא שלוח עולם הבא שכלו שלף על אחת כמה וכמה

אמירת ההלים). וכעין שכתב הרמ"א (בחי' ראש חודש סיו תמוז) בקידוש לבנה, שלכבוד כנסת ישראל שעתידיה לחזור ולהתדבק בכעלה הקב"ה עושיין שמחות ורקודים דוגמת שמחת נשואין עיי"ש. והוא כמו שהאר"ך בזה בס' תורה שבעה עשר, שגם ההים שהאדם בכל פעולותיו בעוה"ז, נורם ההעדרות בעולמות העליונים, כדוגמת בן אדם קטן העומד על הארץ, ואוחז ומנוענע בענפי אילן גדול, שעי"ז מנוענע את כל האילן הגבוה. וכן איהא כוזה"ק (פי פקודי רסה). דבאהערוהא דלתהא הליא אתערוהא לדעלא בין לטב בין לביש. וא"כ כשרבי ואשתו ישמחו, ובפרט בשמחת חתן וכלה של יוצאי מצרים, הרי זה ישיפע שפע רב, ושמחה עומה בכל העולמות. והיתה אך זאת כוונה של בר קפרא. [וכעיי"ז מציון (סנה) גו] לוי הנה מטלל קמו' דרבי בתמני סניני, ופירש"י לשמחו לפי שהי' דואג המיד בצרת ישראל עיי"ש, הרי שתלמדיו השתדלו המיד לשמחו.

פרק שלישי מועד קטן

היה טוקר לבר אלעשא. א"ל בר קפרא כל עבא שאלין לרבי ואת לית את שאל ליה. א"ל מה נישאל א"ל שאל בשמים נשקפה הומיה בירכתי ביתה מפחדת כל בעלי כנפים דראונו נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו הם יאמרו הו הו והנלכד נלכד בעונו. הפך ר' והמתיה הוהך אמר רבי אינו כבודי זקן. וידע דלית הוה מתבנייא ביזמוי רבין העדה

פני משנה. היה טוקר לבר אלעשא. הנה טוקר לבר אלעשא. א"ל בר קפרא לרבי ואת לית את שאל ליה. א"ל מה נישאל א"ל שאל בשמים נשקפה הומיה בירכתי ביתה מפחדת כל בעלי כנפים דראונו נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו הם יאמרו הו הו והנלכד נלכד בעונו. הפך ר' והמתיה הוהך אמר רבי אינו כבודי זקן. וידע דלית הוה מתבנייא ביזמוי רבין העדה

אלעשא. חתט שהיה טוקר גדול ולא היה ח"ח: א"ל בר קפרא לרבי ואת לית את שאל ליה. א"ל מה נישאל א"ל שאל בשמים נשקפה הומיה בירכתי ביתה מפחדת כל בעלי כנפים דראונו נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו הם יאמרו הו הו והנלכד נלכד בעונו. הפך ר' והמתיה הוהך אמר רבי אינו כבודי זקן. וידע דלית הוה מתבנייא ביזמוי רבין העדה

מסכת טרה כובס

- א) מושמם נשקפה
ב) הומיה בירכתי ביתה
ג) בירכתי כל בעלי כנפים
ד) ראוה נערים ונחבאו
ה) וישישים קמו עמדו
ו) הנס יאמר הו! הו!
ז) והנלכד נלכד בעונו

ר' הוה מכנד לבר אלעשא. חתט שהיה טוקר גדול ולא היה ח"ח: א"ל בר קפרא לרבי ואת לית את שאל ליה. א"ל מה נישאל א"ל שאל בשמים נשקפה הומיה בירכתי ביתה מפחדת כל בעלי כנפים דראונו נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו הם יאמרו הו הו והנלכד נלכד בעונו. הפך ר' והמתיה הוהך אמר רבי אינו כבודי זקן. וידע דלית הוה מתבנייא ביזמוי רבין העדה

עלי תמר - מסכת מועד קטן

כל עמא שאלין לרבי ואת לית את שאל ליה. והר"ז עלבון שכן אתה חתנו ועשיר. וכששאלו לו מה נישאל אמר לו איזו חידה וכובן שאין לפנות לרבי לפתור לו חידה עממית אבל בר אלעשא שלא היה חכם בתורה לא הבין זה ושאל החידה לתורתו. אבל רבי הרגיש שמי שהוא אמר לו זה שכן ידע שאין בכוחו לחבר חידה תורנית כזו. הפך רבי פניו וחמתיה לכ"ק גחך ואז הבין שיד ב"ק באמצע, ואמר לו בענתו לא בכעס אלא בקיצור לשון מפני כבוד הנשיאות איני מכירך זקן וכמו שצוה לר"ג בנו נהוג נשיאותך ברמה, וידע דלא מתמניא ביזמוי ואכן לא נסמך ונשאר שמו ב"ק

והנה החידה סתומה עי"ן במפרשים ודומני שהיה לבר קפרא תרעומת על בית הנשיא על שהשתררו עליו או על חכמים אחרים בתוקף סמכות הנשיאות נגד רצונם, והם הוכרחו למלא אחרי פקודתם. וכיאר החידה משמים נשקפה ר"ל הנשיאות באה מהשמים לזרע הלל מבית דוד, הומיה בירכתי ביתה מפחדת כל בעלי כנפים, כלומר אם הנשיאות רק הומיה בירכתי ביתה אף שלא נותנת עוד פקודות בכל תוקף כבר היא מפחדת כל הגדולים, שבכלם הם מכונים בעלי כנפים כמ"ש ביחזקאל י"ז ג' ו'. ואכן בית הנשיא היה נקרא בית סתם כמ"ש בסוטה. פ"ז ה"ד, ור"ב. אמר זהו הבית המקרא באיוב כ"ט. כלומר הפחד ה"ב, חזרו וחלקו כבוד לבית הוה. ובפסחים פ"ו ה"א לפי הגירסא בג"ש ח"א עמוד תמ"ו. מפני מה נוהגים בבית שלמטן בכבוד שלא ירבו מחלוקות בישראל, ראה ב"כ שם. וקולעת גם המליצה הומיה בירכתי ביתה ע"ש שבית הנשיא היה בשפל למטה. וכעמ"ס ר', ואמר לאשר בירכתי ביתה. ראוה [כצ"ל כמ"ש בשרייר ובר"ן] נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו, תפס מליצת המקרא באיוב כ"ט. כלומר הפחד מקיף מנער ועד זקן. הנס יאמרו זה הו, הו היא מלת קריאה של תמיה ושמחה. כמו מלת זה ראה בעה"ש בערכו, וכמו שפירש גם בשי"ק. והנלכד נלכד בעונו, ע"ד הפלגה, שמי שלא נמלט נלכד ברשתם, בעונו כי רב הוא, וכשחידה זו נאמרה ע"י חתן הנשיא שלא הבין פתרונה עוררה זעם ובדיחותה גם יחד עד שהפך רבי פניו וחמתיה לב"ק גחך וגו'. ובשרייר הגירסא הפך רבי וחמתה בידת עיי"ש. והנה ברומה לחידה בדיחותה זו עשה ב"ק כשהיה לו תרעומת על רבי כד עבד רבי הלולא לר"ש בריה ולא אומניה לב"ק כמ"ש בנדרים ג'

ספר יפה מראה

הבר קדוש ומראי חברו הגדע כעשרים שבו הלא הוא ורובם השלם פשים החוק כמפורר ר' שמואל יפה אבטנו נ"ו

רבי היה טוקר לבר אלעשא. א"ל בר קפרא לרבי ואת לית את שאל ליה. א"ל מה נישאל א"ל שאל בשמים נשקפה הומיה בירכתי ביתה מפחדת כל בעלי כנפים דראונו נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו הם יאמרו הו הו והנלכד נלכד בעונו. הפך ר' והמתיה הוהך אמר רבי אינו כבודי זקן. וידע דלית הוה מתבנייא ביזמוי רבין העדה

רענוותן היה למה נהג בקפירה כ"כ נגד חברו והלמידיו הגדולים ולא גדול על כבודו בדרכים כאלו. ומאידך גיסא יש להתבונן דבמקום מחולתו שם אתה מוצא ענוותנותו, שלא נוף בהם ישרות אלא בעקיפין ורק הם הוציאו את המסקנא מניניה. ואכן ביריגן של הדברים כן הוא. הנה רבי כנשיא בישראל היה נאמן לעקרונות שצוה לבניו כצוואה בהנהגת הנשיאות נהוג נשיאותך ברמה, כמ"ש בכרובות ק"ג ולא רבי חדש עקרון זה אלא שכן היה מקובל מאבותיו שלשלת נשיאי ישראל מהלל הוקן. הלא תראה שלפי העיקרון נהוג נשיאותך וכו', נהג ר"ג נגד חברו הגדול ר"י ביה"כ שחל בשבת לפי חשבונו כמ"ש בריה, ובנוגע לתפילת ערבית כמ"ש בברכות כ"ה. ועמדתו התקיפה בענין זה סבב הדבר שהעבירוהו מהנשיאות. וכזה נהג גם נגד גיסי הגדול ר"א הגדול כמ"ש בב"מ נ"ט, ואכן שם התנצלותו בעירו למה נהג נשיאות ברמים במדה כזו עמד על גגו ואמר רבש"ע גלוי ורודע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא אלא לכבודך שלא ירבו מחלוקות בישראל, וכן בערבוב ר"ה א"ל שלום עליך רבי ורבי המלמד, רבי בחכמה ותלמידו שקבלת את דברי. ובנוסף הירושלמי רבי ותלמידו

